

مسئولیت متن و شکل بدوش نویسنده مضمون میباشد، عقیده نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاين نمی باشد

۲۰۱۹/۰۳/۰۹

داکتر محمد ایمل

جرگی او مرگی

دویمه برخه

می کنم دیوانگی تا بر سرم غوغا شود
سکه به زر میزنم تا صاحبش پیدا شود

او له همدی نیمگرتیا نه انگرېزانو گټه واخیسته، له سردار عبدالرحمن خان سره یې اړیکې ټینګې کړې او تر پټ تړون وروسته یې ده ته د (۱۸۸۰) کال په جولای کې د پر تخت کښېناستلو بلنه ورکړه. ده ظاهراً د جهاد اعلانونه نشر کړل او د مجاهدینو له لارې حکومت ته ورسېد، انگرېزان هم جسماً له افغانستان نه ووتل، خو په غیر مستقیم ډول عبدالرحمن خان د دوی د تحت الحمایه پاچا په توګه پاتې شو. د مجاهدینو دې ارتباطي جرګو یوځل بیا د افغانستان آزادي تامین کړه او دا جرګه هم د کمیت او کیفیت له اړخه لویه او مهمه وه او دا چې وروستی نتېجه یې دښمنانو و ترور له لوی علت یې دا و، چې د افغانستان خلک له خارجي بنکېلاک سره ژوره دښمني لري، خو له کورني استبداد سره بیا غیر ملي او استبدادي حکومتونو روږد کړي دي.

د سراجي دورې جرګه

د بېطرفی لویه جرګه:

د ۱۹۱۳ م کال په اګست کې نړۍ وال عمومي جنګ ونښت، په دې جنګ کې انگرېزانو د افغانستان له تحت الحمایه حکومت نه توقع در لوده، چې افغانستان د انگرېز په ملاتړ په جنګ کې برخه واخلي او که نه نو بېطرفه پاتې شي، د افغانستان روشنفکرانو او په آزادی مین اولس اراده درلوده، چې د انگرېزانو له جنګي مصروفیت نه په استفادي کولو سره له انگرېزانو سره وجنګیږي او له تحت الحمایګي نه ځان خلاص کړي، کابل ته راغلي د جرمنیانو او ترکانو هیات له افغانستان نه غوښتنه کوله، چې د دوی ملاتړ وشي او د انگرېز په وړاندې په جرګه کې برخه واخلي او له دوی سره به په دې برخه کې هر ډول مرسته کېږي خو امیرحبيب الله خان د موضوع د باریکۍ له امله منځنۍ لار خوښه کړه او د افغانستان بشپړه بې طرفي یې اعلان کړه او انگرېزانو ته یې په جګړه کې د نه شاملېدو ډاډ ورکړ. محمود طرزي په سراج الاخبار کې د «حی علی الفلاح» وینوونکي مقاله چاپ کړه، خو د انگرېزانو له خوا په مطبعه کې سانسور او له نشر څخه پاتې شوه.

پاچا په ۱۹۱۵ م کال د خپلې بې طرفی د تائید له پاره د افغانستان مشهور مشایخ لکه: د اسلام پور پاچا (میرصاحب جان) د موسهي اخونزاده (ملا محمد جان) د تګاو ملا صاحب، د هدی اخونزاده، د برو میا صاحب، د حصارک میا صاحب، شمس الحق صاحب، د شور بازار حضرات، حافظ جی صاحب، ملا محمد مرید، ملا عبدالغفار اخونزاده او نور کابل ته را وغوښتل. د دغو مشایخو او نورو ولسي وکیلانو په شمول یوه لویه جرګه د امیر په وړاندې جوړه شوه او د ملت د اتفاق او د دولت د بېطرفی د سیاست ملاتړ یې وکړ.

په دې لویه جرګه کې که څه هم ظاهراً انگرېزان د افغانانو له گوزار نه خلاص شول، خو افغانستان هم له تباهی او د نړیوال جنګ له ډګر ګرځېدو څخه بچ او د نړیوالې سوځوونکې جګړې له لنبو څخه وژغورل شو.

د امانی دورې لویې جرګې

- د «اتحاد مشرقی» په نامه لویه جرګه:

د ۱۹۱۹ م کال د فبرورۍ په ۲۰ نېټه د ازادی غوښتونکو یوې ډلې د افغانستان تحت الحمایه پاچا امیر حبيب الله خان د یوې کودتا په ترڅ کې وواژه او تر دې وروسته د ده زوی اعلیحضرت امان الله خان د افغانستان بشپړه

د پاڼو شمیره: له 1 تر 5

افغان جرمن آنلاين په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له مور سره اړیکه ټینګه کړئ maqalat@afghan-german.de

یادونه: دلیکنې د لیکنیزې بڼې پازوالي د لیکوال په غاړه ده، هیله من یو خپله لیکنه له رایرلو مخکې په خیر و لولئ

خپلواکي اعلان کړه او د افغان او انگرېز دريم جنگ ونښت، په جنگ کې انگرېزانو سخته او شرمېدلې ماته وخوړه او د متارکې وړانديز يې وکړ. د افغانستان حکومت متارکه ومنله، خو انگرېزانو يو ځل بيا غوښتل، چې نظامي ماته په سياسي ډگر کې جبيره کړي او هغه څه چې په جنگ کې يې له لاسه ورکړي وو په سوله کې يې ترلاسه کړي، د راولپنډۍ د سولې په غونډه کې يې د افغاني هيات مشر والي علي احمد خان وغولاوه او يوه مغلوبانه صلح نامه يې پرې لاسليک کړه، خو بيا هم دولت نور اقدامات وکړل او د ۱۹۱۹ م کال په اگست کې انگرېزانو زمونږ بشپړه ازادې ومنله له دې سره هم داسې گنگوسي لا خورې وې، چې انگرېزان به يو ځل بيا پر افغانستان وسله وال تېرې وکړي، د داسې يوه تېرې د مقابلې له پاره د مشرقي تنظيمه رئيس محمد نادر خان د (اتحاد مشرقي) په نامه يوه لويه جرگه راولبله. جرگه په ننگرهار کې د هډې ملا صاحب د زيارت ترڅنگ را غونډه شوه، په دې غونډه کې د مشرقي (اوسنی لغمان، کونړ او ننگرهار د ولايتونو) د بېلابېلو قومونو سپين رېبري، عالمان، سادات، مشايخ او نور مخور سره را غونډ کړای شول او د خپلواکۍ د ساتنې او د وطن د دفاع او آبادۍ په برخه کې يې مهمې پرېکړې وکړې، دوی غوښتل، چې انگرېزان دي د افغانستان ازادې د زړه له کومې ومني او که نه نو د سرحد ټول اقوام او قبایل د جهاد له پاره چمتو او آماده دي او د افغانستان ازادې به په خپلو وینو ساتي.

په همدې غونډه کې د هر قوم مشرانو د پاک قران په حاشيه کې ژمنه لیک کړه، د هر قوم زمه واری يې وټاکلې، د جهاد مشرانو او علمبردارانو ته يوه يوه بڼه تومانه ورکړه شوه او پر نورو سوغاتونو سربېره هر يو قوم ته د جهاد يو يو علم شريف هم ورکړ شو، چې د جهاد ايتونه پکې ليکل شوي وو. د همدې تاريخي غونډې په افتخار په مشرقي کې د «اتحاد مشرقي» په نامه يو اخبار د ۱۹۲۰ کال د فرورۍ په ۲۸ نېټه په خپرونو پيل وکړ.

دا لويه جرگه د ازادۍ ساتلو له پاره شوې وه، د کميت له پلوه لويه وه، د کيفيت له پلوه سره له دې، چې د ټول هېواد د مشرانو جرگه نه وه، خو اغېز يې عمومي او کيفيت يې لوړ و او انگرېزان يې مجبور کړل، چې د هندوستان په مشورې کې له افغاني هيات سره د موضوع د هر اړخيز حل له پاره خبرو ته چمتو شي.

- د اساسي قانون لويه جرگه:

د افغانستان د خپلواکۍ او په څنگ کې يې د مشروطه او قانوني حکومت د ټينگېدلو له پاره منظمه روشنفکرې مبارزه له پخوا نه پيل شوې وه او د مشروطيت غورځنگ، چې په ۱۹۰۵ کال کې په منظم ډول را منځ ته شوی و د وخت د تحت الحمايه پاچا له خوا په بېرحمۍ وکوټل شو، خو غلی نه شو او نور هم غښتلی شو، څو يې په نتيجه کې پاچا را نسکور او د ازادۍ جهاد پيل شو.

د دې «اساسي نظامنامې» د منلو او تصويب له پاره د ۱۹۲۳ کال د فبرورۍ په ۲۶ نېټه د ملت د مشرانو لويه جرگه را وغوښتله شوه، چې ۸۷۲ نماينده گانو برخه پکې درلوده او د افغانستان لومړنی اساسي قانون يې تصويب کړ.

دې قانون ۷۳ مادې درلودې، چې زموږ د هېواد سياسي او اجتماعي بڼه، د خلکو حقوق، اداري تشکيلات او اساسات يې ټاکلي وو. دې قانون خلکو ته د فکر د ازادۍ، د کار د ازادۍ، د خبرو د ازادۍ او د کور او حيثيت او مصونيت وعده ورکړې وه او د قانون حکومت پکې اعلان شوی و.

د دې لويې جرگې کميت او کيفيت دواړه لوړو او د اساسي قانون په تصويب سره يې افغانستان ته د قانوني ودې او پراختيا زمينه برابره کړه او هم د دې جرگې تر جوړېدو لږ وخت وړاندې د ۱۹۲۱ کال په اگست کې د دولت شوری جوړه شوې وه، چې د هېواد مخور، عالمان، سادات او مشايخ پکې را غونډ وو، د قوانينو مسودې به يې جوړولې او د ارگ په شمالي برج کې يې ځای ورته ټاکلی و.

- د پغمان لويه جرگه:

دا لويه جرگه د ۱۹۲۴ کال په جولای کې په پغمان کې جوړه شوه او د دولت خارجي تړونونه، روابط، کورني قوانين او مسايل يې تر غور لاندې ونيول، ليکن په حقيقت کې دا لويه جرگه د منگلو د سر اخستې په باب وه او کوم اعتراضونه، چې دوی په قوانينو در لوده د هغو ترميم وشو. په دې لويه جرگه کې ټول ۱۰۵۲ تنه را غونډ شوي وو، چې ۲۳۱ تنه يې د دولت وتلي مامورين او پاتې يې د بېلابېلو ولاياتو خانان، سيدان، عالمان، شيخان او ټاکلي وکيلان وو.

د جرگې مشري د وخت پاچا په غاړه وه او د هېواد پر ټولو داخلي او خارجي چارو مفصل بحثونه او پرېکړې پکې وشوې دا جرگه د کميت په لحاظ هم لويه وه او د اهميت په لحاظ هم، ځکه لومړی ځل و، چې د اولس له نماينده گانو سره دولتي اسرار تر بحث لاندې ونيول شول او حتی دوی پرې وپوهول شول.

کله چې جرگې ته وړاندې کېدونکې موضوع د اهمیت او کیفیت له مخې لویه او پراخه وي له جرگې سره سم د لویه کلمه زیاتېږي او لویه جرگه یې بولي، زموږ په تاریخ کې د لویو جرگو شمېره زیاته ده او په سلهاو جرگې شته، چې مهمې تاریخي پرېکړې یې کړي او تاریخي ارزښت یې خوندي شوی دی.

د جرگې همدا اهمیت او ټولنیز ارزښت دی، چې افغاني حکومتونو (خصوصاً تر خپلواکۍ وروسته) لویه جرگه د ملت د ارادې په توګه په رسمیت ومنله او د راغوښتو ټاکلي وختونه یې ورته وټاکل، تر دې چې د ۱۳۴۳ کال په اساسي قانون کې لویې جرگې ته یو ځانګړی څپرکی پرانستل شو، په دې قانون کې پر لویه جرگه سربېره هغو ټولو ادارو ته، چې د ولس له انتخاب او نظر سره تړلي دي د جرگې بشپړوونکې نوم ورکړی شو، لکه: د پارلمان دواړو مجلسونو: ملي شوری او مجلس اعیان (سنا) ته د ولسي جرگه او مشرانو جرگه نوم ورکړ شو او په ولایتونو کې، د خلکو جرگې ولایتي جرگې وبللې شوې او د مشرانو جرگې او ولسي جرگې د کار انجمنونو ته د جرگه ګیو نوم ورکړ شو.

په دې ډول جرگه په رسمي توګه له ولس سره د تړلیو ټولو انتخابي بهیرونو له پاره وکاروله شوه.

مشورتي لویه جرگه چې د کابل د حکومت له خوا په ډیره بیره کار ورباندې روان دي داسې تشریح شوی ده: خو د مشورتي لویې جرگې وېبپاڼه کې لیکل شوي چې: "جرگه د قوم د مشرانو او مخورو هغې ټولني ته ویل کېږي چې په محلي، ملي، سیمه ییز او نړیواله کچه د پرېکړو او د هغو د پلي کولو واک ولري". دغه تعریف د جرگو هغه رول ته په پام سره شوی، چې د افغانستان سیمه ییزو، سیاسي او بهرنیو مسائلو کې یې نقش لرلی دی.

دغه تعریف د افغانستان د اساسي قوانینو د لویې جرگې له تعریف سره توپیر لري. د ۱۳۴۳ اساسي قانون د غړو جوړښت، واکونه او د جوړېدو څرنگوالی یې په یوه ځانګړي فصل کې تعریف شوی، خو پخپله جرگه په کې لنډه تعریف شوی ده."

د افغانستان اوسني اساسي قانون شپږم فصل یوسلو لسمه او یوولسمو مادو کې لویه جرگه داسې تعریف شوي ده: لویه جرگه د افغانستان د خلکو د ارادې ترټولو ستر مظهر دی.

د لویه جرگه جوړښت

- ۱ د ملي شورا له غړيو
- ۲ د ولایتونو او ولسوالیو د جرگو له رئیسانو
- ۳ وزیران، د سترې محکمې رئیس او غړي کولای شي د لویې جرگې په غونډو کې یې له دې چې د رایې ورکولو حق ولري، ګډون وکړي.

یو سلو یوولسمه ماده: لویه جرگه په لاندینيو حالاتو کې دایرېږي:

- ۱ د هېواد د خپلواکۍ، ملي حاکمیت، ځمکنۍ بشپړتیا او په سترو مصلحتونو پورې د مربوطو چارو په باب تصمیم نیول.
 - ۲ د دې اساسي قانون د حکمونو تعدیل.
 - ۳ د دې اساسي قانون د (نهه شپېتمې) مادې له مخې د جمهور رئیس محاکمه کول. یوسلو دولسمه ماده: لویه جرگه په لومړۍ غونډه کې، د غړيو له منځه یو تن د رئیس، یو تن د مرستیال او دوه تنه د منشي او دمنشي د نایب په توګه ټاکي.
- اوس مشورتي لویه جرگه چې د کابل د حکومت له خوا په ډیره بیره کار ورباندې روان دي:

اول خو د افغانستان د اساسي قانون سره په تناقض کې هم د تعریف او هم د محتوا له نظره. دوهم په دې کچه موده کې به لا محاله وي چې په رښتیا سره د ولسونو رښتیني استازي و پیژندل شي او بیا راوغوښتل شي.

دریم له نوم څخه یې ښکاري چې کومه پرېکړه نه شي کولی پدې چې هدف یې صرف مشوره ده دا به داسې وي لکه د ابوالفساد حامد کرزی مشورتي لویه جرگه چې حضرت صیغت الله مجددی ورته ویل "امضاً کو رئیس صاحب اگر نی مه خفه میشم استعفا میکنم از وطن هجرت میکنم" کرزی ورته ویل "برو بخیر پناه ات بخدا" نو د دغه مشورتي جرگه راتلونکې همداسې درېولي، او دا امکان هم شته چې دغه جرگه بر خلاف د اجندا د ډاکتر اشرف غنی څخه وغواړي چې استعفا وکړي او پر یوه مؤقت حکومت فی المجلس فیصله وکړي نو دا ډول احتمالاتو ته په کتو او هم د ځینو افغانی مشرانو ابن الوقتي ته په کتلو کیدای شي کوم داسې حیرانونکې کیسه ډاکتر اشرف غنی ته ور جوړه کړي چې نه به منلي شي او نه به ردولی شي نو هغه کسان چې د اشرف غنی له تيم سره ارتباط لري دا مطلب د ور ورسوي.

څلورم کله چې ارگ مشر مشورتي بورډ پرته له مشورې په عجله جوړ کړ ډيرو شخصيتونو هغه رد او له گډون څخه يې ده ډه وکړه دپته په کتو ممکن ډير مهم او مطرح شخصيتونه په مشورتي جرگه کې هم گډون و نه کړي دا به بيا بله ناکامی وي د حکومت لپاره.

د پاسنيو دلایلو پر بنياد راتلونکي مشورتي لويه جرگه هسې ضايع د وخت او امکاناتو ده، صرف يو څو پلو خوران، د چورلمان او د کابينې سرپرستان وزيران (وزيران خو هسې د اشرف غني په حکومت کې نشته) به پکې راټول شي بناغلي ولسمشر به څو لوري چيغې وکړي و سلام او نتيجه به صفر وي .

د امريکا متحده ايالاتو او طالبانو ترمنځ په داسې حال کې چې بل دور د مذاکراتو همدا اوس په قطر کې روان دی بيا گورو چې د دولت استازو پکې نشته دی، دا مذاکرات که څه هم نوی انکشاف دی او ځينو ته ئې هيلې راټوکولي خو د ناستې ترکيب، د حکومت غير فعاله ديپلوماسي او جنګي دريځ هغه همداسې چې د امريکا اوسني حکومت اشتها د دوامدار جنګ نلری، د بندو دروازو تر شا مذاکراتو او ناڅرګند اجندا او د ځينو لوريو غيرمسئولانه اظهاراتو؛ د هېواد دننه او بهر تشويشونه او اندېښنې راولاري کړې دي.

په دې کې شک نشته چې افغان ولس له روانې بدمرغي جگړې ستړی شوی او باعزت ه سوله غواړي؛ خو داسې سوله چې د بين الافغاني مذاکراتو او روغي جوړې په نتيجه کې رامنځته شي، د ناستې اصلي لوري افغانان وي، د افغانانو د خوښې حکومت، د قانونمن اسلامي نظام تاسيس، ځمکنۍ بشپړتيا، ټولنيز او سياسي عدالت، د ملي گټو خونديتوب او د ملي ادارو تحکيم او ثبات تضمين کړي؛ نه هغه سوله چې شروع د بل خوندي جنګ وي، همغسې لکه چې د شوروي ځواکونو د وتلو په وخت کې د ژنيو په مذاکراتو کې اصلي لوري مسکو، واشنگټن او اسلام آباد وو، د کابل حکومت استازي هم بلل شوي وو خو د مجاهدينو په غياپ کې د سولې تر نامه لاندې داسې توافق رامنځته شو چې يوازي د شوروي ځواکونو وتلو ته ئې پتمنه بڼه ورکړه، مخکنۍ جگړې ته ئې په نوي بڼې کې د دوام لار پرانسته، چې په نتيجه کې ئې ملي ادارې او بنسټونه ويجاړ، د نويې لسيزې ترخې پېښې رامنځته شوې او همغې جگړې تر ننه دوام وکړ، يو شی بايد واضيح کړم چې د جينو په مذاکراتو کې د مجاهدينو تنظيمات قصد چودري جينجو لخوا چه د پاکستان د هغه وخت صدراعظم وو په حاشيه کې پاتې شول او پرينښودل شول چې د روسانو سره مستقيماً خبرې وکړی با وجود د دی چې د مجاهدينو مشرانو ډيرې زياتې هلې ځلې وکړې حتی د حزب اسلامي مشر حکمتيار او د پاکستان د بهرنيو چارو وزير سردار محمد يعقوب خان تر نمځ شديد لفظي برخورد صورت موندلي وو هغه همداسې چې د حزب اسلامي مشر ورته په ډاګه ويلې وو چې مری افغانان، جنګ د افغانانو او روسانو تر نمځ دی او موافقتنامه تاسې امضاء کوی دا کوم انصاف او منطق دی خو يعقوب خان په ډيره تنده لهجه افغاني مشرانو ته ويلې وو مور خپل مجبوريتونه لرو او د حکمتيار اظهارات زموږ په امور کې مداخله ده مور يې نه شو منلی، خو نن طالبانو د پرون مجاهدين ندي صرف د کويته شورا د پاکستان د حکومت ترکنټرول لاندې ده ولی مهمترين مشران يې اوس په قطر کې دی، مهاجرين هم دومره ندي د پاکستان د ننه لکه په اتيا ومه لسيزو کې او د طالبانو اصلي جنګيالي په افغانستان کې دی نو زما په اند د قطر مذاکرات د جينو تر مذاکراتو د افغان ولس په گټه دی د مخالفت پر ځای يې بڼه ده چې ملاتړ يې وشي.

افغانان هېچا ته اجازه نه ورکوي چې د سولې له نامه په استفادې سره خپلې ناولې موخي په ملت تحميل کړی، ټاکنې مهمې دي خو پارلماني ټاکنې موليدې چې څومره شرمونکې وي او متاسفانه حکومت يا که بهتره ويل شي ولسمشر او ولسکشر ډبل عبدالله په ضعيف مديريت هم ځانونه وشمول او هم د ټاکنو غل کميسيون، د ولسمشر له عجايبو يو خو هم دا دي چې ټاکنيز کمشنرانو يې فاسدين وبلل او ټول يې برطرف او ممنوع الخروج کړل، او اوس د څارنوالی تر تحقيق لاندې دی خو ټاکنې بيا مشروع دي چې علی اللعجب او سبا به همدغه غير قانوني پارلمان په خپلو چيغو پرانيزي او دا به يو بل ناورين وزيروي، دپته په کتو نه ملت او نه هم احزاب په راتلونکو ولسمشري ټاکنې چې د ارگ او سپيدار د ارايشخاني تر اشرف لاندې به کيږي باور لری طالبان خو لا پرېږده. سوله قرباني غواړي او دې قرباني ته بايد هر رښتيني افغان چمتو وي. که موقت حکومت يا د واک په جوړښت کې هر ډول بدلون د ډاډمنې سولې متضمن وي، بايد پر وړاندې ئې خنډونه رامنځته نه شي ولو چې موقت حکومت ډېره بڼه انتخاب ندي خو تر جعلي ټاکنو به پايلې ښي وي.

د بين الافغاني مذاکراتو او تلباته سولې لپاره معقوله طرحه دا ده چې يو ملي، ځواکمن، باصلاحيته او د هېواد ټولو مطرحو اړخونو ته د منلو وړ هيئت جوړ شي. دغه هيئت به د سولې لپاره د ملي اجماع د رامنځته کولو ترڅنګ د مذاکراتو او د سولې په ارتباط د هرې پرېکړې او وروستي تصميم يوازينی عالي او معتبره مرجع وي. په دې سره به په جگړه کې د ښکېلو اړخونو هر ډول بهاني له منځه ولاړي شي او روان مذاکرات به سوچه بين الافغاني بڼه خپله کړي.

او همداراز د سولې او بين الافغاني مذاکراتو په اړه د امريکا متحده ايالاتو وروستي اقدامات او د خپلو ځواکونو د ايستلو په اړه د دوی اظهارات تائيدوو او په دې باور چې جنګ يوازي هغه مهال پای ته رسېدی شي چې ټول کورني او بهرني عوامل ئې له منځه ولاړ شي، لکه څنګه چې نن متحده ايالات هم د خپلو ځواکونو ايستلو ته چمتو

شوي، هيله ده دا وتل د يوه معقول او د منلو وړ مهالوېش مطابق او مسئولانه ترسره شي، وتل ئې له افغان لوري سره د توافق له مخې وي، او نه د شوروي ځواکونو د وتلو په څېر چې يوه اوږده جگړه ئې تر شا پرېښوده. د ولسي جرگې له تقلب او درغليو ډک تېر انتخابات، ناسالم مدیریت ئې، بدې پايلې ئې، د چارواکو لاسوهنې، د رغنډه او شفافو انتخاباتو په ترسره کولو او د يوه صالح، موفق، معتبر او اهل کميسيون په جوړولو کې د حکومت بشپړه ناکامي، او له څلورو مياشتو تېرېدو وروسته هم د انتخاباتو د غيرتقو نتايجو عدم اعلان؛ هغه څه دي چې افغانان ئې هم د انتخاباتو د افاديت په اړه بې باوره کړل او هم په دې اړه چې انتخابات کولی شي د بحران په حل کې مرسته وکړي، د انتخاباتو دې ناکامي لويې افغان ولس د راتلونکو ولسمشريزو انتخاباتو او اړوندو بنسټونو د کفايت او د حکومت د ارادې او عزائمو په اړه شکمن او اندېښمن کړي. تر ننه د دولت له لوري د راتلونکو انتخاباتو لپاره نه کوم اجراء شوي او نه کوم تياري ورته نيول شوي، کله يوه نېټه اعلان شي او کله بله، ټول اعلانات او اجراءات يو اړخيز او د څو چارواکو له لوري په خپلسر، غيرقانوني او له سياسي گوندونو او د جمهوري رياست له نوماندانو سره له تفاهم او توافق پرته.

له بده مرغه اوسنی حکومت د گڼو داخلي کړکېچونو ترڅنګ؛ د لويو ملي قضايوو په سالم او رغنډه مدیریت کې پاته راغلی. د ۱۳۹۷ کال د ولسي جرگې انتخابات له درغليو او فساد ډک وو، په نتيجه کې ئې د واجد شرائط افغانانو ډېری د رأی کارولو له مسلم حق؛ قصد او عمد او د ناولو سياسي عزائمو او موخو له کبله محروم کړی شول، د ډېرو رأبي هدر ولارې او د دوی استازو ولسي جرگې ته لاره و نه مونده. د جمهوري رياست انتخابات هم راروان دي، حکومت او کميسيونونه ئې پر وړاندي سره له همدا اوس د تقليبي ټاکنو په مهندسي کار کوي نتيجه به تر پخوانيو ټاکنو هم شرمونکې وي. وماعلينا اللبلاغ